

[Ellemann-Jensen]

Forslaget om, at staten direkte nu skal til at optræde som aktionær i virksomheden, vil vi vende os stærkt imod.

Det er tredje gang inden for 3 år, at staten nu skal træde til i stålvalseværket, og denne gang er det overordentlig store tal, der er tale om, uden at det lykkes at overbevise om, at en sådan rekningsaktion vil kunne lykkes. Stålvalseværket har opstillet et 5 års budget, som viser driftsøkonomisk balance i perioden under ét, men samtidig har man meget reelt og meget åbent gjort rede for svaghederne i dette flerårsbudget. Det fremgår således, at blot marginale ændringer i forudsætningerne om stabile priser og om et fastholdt prisforhold imellem skrot og stål vil få regnestykket til at falde sammen. Der er jo forhold, som trækker i retning af stigende skrotpriser, og der er forhold, som trækker i retning af en fortsat svag prisudvikling for stål. Begge disse bevægelser vil føre til et svagere økonomisk grundlag for en fortsat dansk stålproduktion.

I ministerens bemærkninger bliver der henvist til det forhold, at der i de senere år er etableret en betydelig stålkapacitet i en række oversøiske lande. På den baggrund kan man nok tvivle på, om forhandlingerne om fremtidige produktionsbegrænsninger i den europæiske stålindustri vil kunne give Danmark de kvoter, som er baggrunden for rekonstruktionsplanen. Jeg vil gerne spørge ministeren: har man rimeligt klare tilsagn om, at Danmark vil kunne bevare en kvota på de 550.000 t, som der regnes med for i år, og anser ministeren det for sandsynligt, at denne kvota vil kunne stige yderligere i de kommende 4 år, sådan som man regner med i rekonstruktionsplanen? Hvis Danmark ikke får den kvota, der regnes med, er regnestykket jo brudt sammen, og hvis andre europæiske lande ligesom Danmark fortsætter med at producere stort set uændrede mængder i de kommende år, vil forudsætningerne om stigende priser næppe heller kunne holde.

Alt i alt er der altså en meget betydelig risiko forbundet med rekonstruktionen, så betydelig, at man i dansk industri og i det øvrige danske erhvervsliv – nok ikke mindst landbruget – må undre sig, hvis regeringen under så usikre forhold vil ofre så betydelige beløb på en enkelt arbejdsplads. Det drejer sig om 330.000 kr. for hver af de arbejds-

pladser, man taler om at ville bevare i første omgang.

Vi ønsker, at regeringen igennem en generelt virkende erhvervspolitik skal lette situationen for de mange levedygtige virksomheder, så de kan sætte nye ting i gang. Det har regeringen afvist. Den vil altså her i stedet bruge over ½ mia kr. på en enkelt virksomhed, hvis levedygtighed fortsat vil være tvivlsom.

Risikoen bliver forøget ved, at regeringen nu vil indtræde som hovedaktionær i et rekonstrueret stålvalseværk. Det er et brud på en hidtidig positiv linje i dansk erhvervspolitik. Vi vil advare imod, at man binder statskassen til en enkelt industrivirksomheds fremtid på denne måde. Det vil ikke kunne undgå at blive en sovepude, som kan bremse en udvikling i retning af større effektivitet på virksomheden, og det er jo netop den udvikling, der på længere sigt vil være helt afgørende for virksomhedens beståen. For der er jo grund til at sige ved denne lejlighed, at stålvalseværket ikke levede op til de krav om produktivitetsfremmende lønsystemer, som blev stillet, sidste gang staten spændte et sikkerhedsnet ud. Jeg skal bede ministeren bekræfte, at arbejdsproduktiviteten på stålvalseværket i dag rent faktisk er væsentligt ringere end på tilsvarende stålværker andre steder i Europa. Den styrkelse af effektiviteten, som er nødvendig, vil få vanskeligt ved at slå igennem, hvis staten nu træder til som hovedaktionær og dermed garanterer fortsatte statslige kapitaltilførsler, når og hvis det måtte brænde på i fremtiden. Sporene fra Sverige burde skræmme på dette område.

Derfor vil vi nu under udvalgsarbejdet søge at få belyst mulighederne for en ordning, hvor staten træder ud af sine engagementer, konstaterer sine tab og så overlader virksomheden til den nuværende aktionærkreds eller andre interesserede fra det private erhvervsliv.

Kjelgaard (KF):

Sidst, folketinget havde første behandling af et lovforslag om statsstøtte til stålvalseværket, var den 21. maj 1980. Der var på det tidspunkt gået 2 år plus 2 dage siden den forrige behandling. Nu er der gået 1 år minus 2 dage. Tidsintervallerne bliver stadig kortere. Allerede nu, mindre end et år efter